

РЕШЕНИЕ

№ 1299

гр. Бургас, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Калина Ст. Пенева
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Кремена Ил. Лазарова Въззивно гражданско дело № 20232100501836 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивна жалба **вх.№ 31651/25.08.2023г. на БРС от ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс груп” АД**, със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.”Позитано” № 5, рег. по ф.д.№ 2710/92г. на СГС, ЕИК: 000694286, представлявано от Н.Чандъров и И.Груев, чрез адв. М. Събева, против решение № 1702/01.08.23г. по гр.д.№ 15/23г. на БРС, с което е изцяло отхвърлен предявеният иск с правно основание чл.422 ГПК, вр. с чл.500, ал.1, т.1 КЗ, вр.чл.415, ал.1, т.2 ГПК за установяване на вземане на дружеството против **Н. В. П.**, ЕГН: *****, от гр. Б., за описаните в диспозитива на съдебното решение суми, за които въззивникът се е снабдил със **Заповед № 3233** за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от **25.10.2022г. по ч.гр.д. № 6794/2022г. по описа на Бургаски Районен съд, поправена с разпореждане № 380 от 09.01.2023г. по същото ч.гр.дело**. Излага аргументи, позовава се на необоснованост на възприетите от съда изводи и непълно изясняване на спора от фактическа страна. На изложените основания моли за отмяна на

посоченото решение на БРС и уважаване изцяло на предявения иск. Твърди извършено процесуално нарушение по разпределяне на доказателствената тежест в процеса. Моли за присъждане на разноски.

Въззиваемият **Н. В. П.** оспорва въззивната жалба, чрез назначения си от съда особен представител на разноски на ищеца – адв. Ст. Анигностов. Счита решението за правилно. Няма искания по доказателствата. Моли за потвърждаване на атакувания съдебен акт. Поддържа всички въведени пред първата инстанция възражения срещу предявения иск. Евентуално въвежда искане, при уважаване на иска, за разсрочване на вземането.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ГПК от легитимирано лице, пред надлежната по правилата на функционалната подсъдност инстанция, против акт, подлежащ на инстанционен контрол и е допустима.

Предявеният иск пред районния съд е с правно основание чл.422 ГПК, вр. с чл.500, ал.1, т.1 КЗ и чл.86 ЗЗД, вр.чл.415, ал.1, т.2 ГПК.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред БРС е образувано по искова молба от ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс груп“ АД, гр.София против Н. В. П. с предявен иск за установяване на вземането на дружеството по Заповед № 3233 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 25.10.2022г. по ч.гр.д. № 6794/2022г. по описа на Бургаски Районен съд, поправена с разпореждане № 380 от 09.01.2023г. по същото ч.гр.дело. Твърди, че на 13.03.2021г. около 17.40ч. на буферен паркинг за ТИР-ове и зона за почивка Валдмор, Крайз Кусел, п.к. 66914, находящ се на републиканска магистрала А6 във Федерална република Германия, било извършено ПТП. При извършване на маневра, П., водач на т.а. „Мерцедес“ с рег.№ СВ 4080 РА, ударил паркирания зад него т.а. „Ивеко“ с рег.№ DOLU83027 и нанесъл щети по втория автомобил. За причиненото ПТП бил изготвен полицейски доклад. При извършената проверка на водача на т.а. „Мерцедес“ с рег.№ СВ 4080 РА, се установило, че П. има алкохол в кръвта 1.73 промила. На това основание било образувано съдебно производство и на водача били наложени административни наказания от компетентния съд по извършване на деликта.

ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс груп“ АД, гр.София твърди, че е

застраховател по задължителната застраховка „ГО“ на автомобилистите за т.а. „Мерцедес“ с рег.№ СВ 4080 РА. В това му качество дружеството получило покана от „Интерюръп“ АД – посредник между застрахователни компании, за заплащане на застрахователно обезщетение. На това основание ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс груп“ АД, гр.София извършило плащане по представените две фактури от посредника „Интерюръп“ АД, ФР Германия. При получаване на преписката по щетата, настъпила във ФР Германия, дружеството-въззивник установило констатациите за наличие на алкохол в кръвта на водача на т.а. „Мерцедес“ с рег.№ СВ 4080 РА. Ето защо, като се позовава на чл.500, ал.1, т.1 КЗ, твърди право на регресно вземане против П.. Заявява, че на основание описаните по-горе факти, е депозирал заявление за изпълнение на парично вземане по чл.410 ГПК, за което се е снабдил със Заповед № 3233 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 25.10.2022г. по ч.гр.д. № 6794/2022г. по описа на Бургаски Районен съд, поправена с разпореждане № 380 от 09.01.2023г. по същото ч.гр.дело. При връчването ѝ се установило, че П. не може да бъде намерен на адреса и така е обоснован правният интерес от завеждане на настоящото производство. Моли за уважаване на иска. Претендира разноски за заповедното производство и исковото – за двете инстанции. Ангажира доказателства.

В приложения отговор срещу исковата молба, депозирани в срока и по реда на чл.131 ГПК от назначения на въззиваемия от съда особен представител на разноски на ищеца, въззиваемият – ответник в първоинстанционното производство, оспорва иска. На първо място твърди, че по делото липсват доказателства, които да подкрепят твърденията в исковата молба. Твърди, че за да се ползва въззивникът от приложените като доказателства съдебно решение на компетентния съд по извършване на деликта във ФР Германия, съставеното наказателно постановление, констативните протоколи, както и всички книжа, изготвени от немските власти, следва същите да бъдат поне преведени и да носят апостил. Заявява, че на доверителя му не е връчвана покана за репарирание на вредата, което води до неоснователност на претенцията за заплащане на законна лихва.

Евентуално, в случай, че горните възражения не бъдат зачетени от съда и искът бъде уважен, моли за разсрочване на задължението на своя доверител, поради затрудненото му материално състояние, на вноски от по

200лв. всяка.

Не ангажира доказателства. Въвежда възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Страните не спорят, затова съдът приема за установено по реда на чл.153 ГПК, че със застрахователна полица № BG/03/120002944374 на дружеството, е сключен валиден и действащ към датата на настъпване на застрахователното събитие – 13.03.2021г., договор за застраховка „ГО на МПС“ за т.а. „Мерцедес“ с рег.№ СВ 4080 РА, със застраховател – въззивника и срок на договора – 21.10.2020г. – 20.10.2021г. Неразделна част от застрахователната полица е издаденият сертификат „Зелена карта“ BG/03/120002944374/01. Изрично е отбелязано, че териториалният обхват на покритието обхваща и други държави-членки на Европейския съюз. Не се спори, че описаното по исковата молба ПТП е извършено по време на срока на договора.

От приложените и надлежно преведени от правоспособен преводач писмени доказателства, част от които представляват предоставени от властите на ФР Германия документи по установяване на ПТП-то и последвалите административни процедури се установява следната фактическа обстановка, подробно описана от първоинстанционния съд: на 13.03.2021 г., около 17:40 часа, на паркинга на зоната за почивка Валдмор на автомагистрала А6 във Федерална Република Германия, въззиваемият Н. В. П., като водач на товарен автомобил „Мерцедес“, модел „Атего“, с български рег. № СВ4080РА, собственост на „Мегарент БГ“ ЕООД, със седалище: гр. София, ж.к. „Студентски град“, бл. 25, при потегляне на заден ход удря паркирания зад него товарен автомобил марка „Ивеко“, модел А3, с полски рег. № DLU83027, собственост на Pekaو Leasing Spolka Z Ograniczona Odpo, със седалище: гр.Люблин, ул. „Банкова“ 16 59300, с водач О. Б., при което му причинява материални щети.

Спорно пред двете инстанции е зачитането на приложените от застрахователя писмени доказателства, предоставени от страна на властите на ФР Германия, във връзка с инцидента. По този повод настоящият състав приема следното:

Видно от приложените по делото писмени доказателства, на посочената по-горе дата и място е извършено ПТП. Мястото на инцидента е

посетено от компетентните органи, които са установили случилото се и на водача на товарния автомобил е взета кръв за проба за употреба на алкохол. Впоследствие, след установяване на наличие на 1.73 промила алкохол в кръвта, П. е санкциониран и му е наложено административно наказание.

Съгласно Закон за признаване, изпълнение и изпращане на актове за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции, чл.3, ал.1: „Решение за налагане на финансови санкции е влязъл в сила в държава - членка на Европейския съюз, акт за налагане на задължение за плащане на:

1. глоба, имуществена санкция или всякакъв друг вид парична санкция, наложена с акт на съдебен или несъдебен орган за извършване на престъпление или административно нарушение, включително паричните санкции, наложени във връзка с нарушение на правилата за движение“.

Съгласно разпоредбата на чл.4 от същия закон:“Актовете по [чл. 2](#) и [3](#) или заверени копия от тях се придружават от удостоверение по образец съгласно приложения № 1 и 2“.

Именно това е един от спорните въпроси по настоящото дело: дали за зачитане на ангажираните писмени доказателства е необходимо удостоверението по приложение № 1 и приложение № 2 към Закона. Съдът, след като подробно обсъди приложенията и общия смисъл на Закона, намира, че сочената формалност е свързана с признаването, с цел изпълнение на територията на Република България на решенията и актовете за налагане на конфискация и санкции от страна на съд на държава-членка на ЕО. По настоящото дело не се претендира събиране на сумата по наложеното административно нарушение, нито отнемане на свидетелството за правоуправление или друго действие от страна на компетентните органи на Република България. Ето защо, т.к. не се претендира изпълняемост, настоящият състав приема, че в хипотезата на липса на оспорване на автентичността на приложените писмени доказателства, надлежно заверени от процесуалния представител на Застрахователя и преведени от лицензиран преводач, няма пречка въззивникът да се позове на тях, като страна по договора за застраховка „ГО“, изплатила обезщетение на увреденото лице. Още повече, че европейското законодателство по сътрудничество по граждански, търговски, наказателни и административни дела е насочено към

взаимно признаване и зачитане на решенията, постановени в държава-членка – в тази връзка може да се съобрази и чл.36, т.1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (преработен текст).

При така изложеното, настоящият състав споделя по реда на чл.272 ГПК описаната фактическа обстановка по решение 1702/01.08.23г. по гр.д.№ 15/23г. на БРС.

Видно от приложения на стр.16 и стр.17 по гр.д.№ 15/2023г. БРС надлежно заверено и преведено копие от документ от Университет по медицина Майнц, Институт по правна медицина, от взетата от Н.П. на 13.03.2021г. кръвна проба, се е установило наличие на 1.73 промила алкохол в кръвта на водача.

След ПТП-то, Интерюръп АД (Intereurope AG), дружество-посредник между застрахователни компании по уреждане на исковете между тях, отправило пред ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД, гр.София, застрахователна претенция за обезщетение. Претенцията при посредника била заведена под реф. № 2103005125 и по нея са издадени две фактури – за сумата от 3 829.14 евро по ф-ра № 015396-2103/22.10.2021г. и за сумата от 192.89 евро по ф-ра № 0160-82-2103/10.11.2021г.

При въззивното дружество е образувана щета № 471020212102610. От приложения на стр. 25 и сл. по гр.д.№ 15/23г. БРС писмени доказателства се установява плащане от страна на Застрахователя на една глобална сума по множество претенции с различни референтни номера, сред които е и процесната.

При така установената фактическа обстановка и формираните правни изводи, настоящият състав приема, че предпоставките за уважаване на иск с правно основание чл.500 КЗ, са: наличие на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, по силата на който застрахователят отговаря за причинените от делинквента вреди; настъпване на имуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от виновно противоправно поведение на водача на застраховано при Застрахователя ППС; възстановявана от страна на Застрахователя на стойността на щетите в полза на увреденото лице – пряко или на неговия

застраховател по имуществена застраховка на увреденото имущество, който вече го е обезщетил; Наличието на регресно основание по смисъла на чл.500, ал.1 КЗ.

По делото безспорно са установени горните описани изискуеми условия, за да бъде счетен предявеният иск за основателен.

Настоящият състав не споделя крайния извод на първата инстанция за неоснователност на предявения иск, поради липса на достатъчно доказателства, че дружеството-посредник между застрахователни компании по уреждане на исковете между тях, на което са преведени сумите по издадените фактури, предмет на застрахователните претенции за обезщетение, действително е превело сумите на увреденото лице. Това е факт, неотносим към спора, доколкото, за да е налице намаляване на имуществото на Застрахователя, е достатъчно сумата по заплатеното обезщетение да е напуснала патримониума му.

В конкретния случай е ясно, че българският застраховател не контактува директно с увреденото лице и това произтича от правилата на организация на взаимодействие на националните бюра на застрахователите-членове на системата „Зелена карта“.

Ето защо предявеният иск следва да бъде уважен, като се признае вземането на Застрахователя за претендираната сума на главницата, ведно със законната лихва за забава, считано от депозиране на заявлението по чл.410 ГПК от страна на ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД, гр.София. Присъждането на законната лихва е при съобразяване с разпоредбата на чл.378, ал.6 КЗ, като се съобрази, че заявлението има последици на искова молба, която кани длъжника за изпълни.

По отношение на въведените възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззивника – съдът го намира за необосновано. Видно от приложения пред първата инстанция списък на разноските на въззивника – стр.83 по гр.д.№ 15/2023г. БРС, те възлизат на 2 355.66лв. за първата инстанция и по заповедното производство, а за настоящата инстанция – на 1487.43лв. – общо **3 843.09лв. – кръгло 3 843лв.** за всички инстанции.

По отношение на молбата за разсрочване на задължението на въззиваемия – по делото липсват каквито и да е доказателства за

имущественото му състояние, затова тя не може да бъде уважена.

Водим от изложеното, Бургаският Окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1702/01.08.23г. по гр.д.№ 15/23г. на БРС и вместо него **ПОСТАНОВИ:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, че в полза на ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс груп” АД, със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.”Позитано” № 5, рег. по ф.д.№ 2710/92г. на СГС, ЕИК: 000694286, представлявано от Н.Чандъров и И.Груев, **съществува вземане срещу Н. В. П.,** ЕГН: *****, с пост.адрес: гр.Бургас, ж.к. „С.“, бл. *, ет. *, ап. *, **за сумата от 7866.40 лева,** представляваща изплатено застрахователно обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на товарен автомобил „Мерцедес“ с рег. № СВ4080РА за имуществени вреди, причинени на 13.03.2021г. в Република Германия на товарен автомобил „Ивеко“ с рег. № DLU83027, ведно със законната лихва от постъпване на заявлението в съда на **24.10.2022г.** до окончателното ѝ изплащане, за което вземане е издадена Заповед № 3233 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.10.2022 г. по ч.гр.д. № 6794/2022г. по описа на Районен съд – Бургас, поправена с разпореждане № 380 от 09.01.2023г. по същото дело.

ОСЪЖДА Н. В. П., ЕГН: *****, с пост.адрес: гр.Б., ж.к. „С.“, бл. *, ет. *, ап. * **да заплати на на ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс груп” АД,** със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.”Позитано” № 5, рег. по ф.д.№ 2710/92г. на СГС, ЕИК: 000694286, представлявано от Н.Чандъров и И.Груев, **сумата от 3 843лв. – разноски** за всички инстанции.

ОТХВЪРЛЯ молбата на Н. В. П. за разсрочване на задължението по реда на чл.241, ал.1 ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване в 1-месечен срок от връчване на препис от него на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____